ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 14ης Ιουλίου 2005 *

Στην υπόθεση C-420/04 P,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε, βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, στις 29 Σεπτεμβρίου 2004,

Γεώργιος Γκούβρας, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Bereldange (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον J.-N. Louis, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον J. Currall και την L. Lozano Palacios, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Borg Barthet, πρόεδρο τμήματος (εισηγητή), J.-P. Puissochet και S. von Bahr, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο Γ. Γκούβρας ζητεί την ακύρωση της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 15ης Ιουλίου 2004, Τ-180/02 και Τ-113/03, Γκούβρας κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. σ. I-A-225 και II-987 στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε τις προσφυγές που είχε ασκήσει ο αναιρεσείων ζητώντας την ακύρωση, αφενός, της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001 της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που καθόρισε αναδρομικώς, από 1ης Νοεμβρίου 2000 και καθ' όλη τη διάρκεια της προς το συμφέρον της υπηρεσίας αποσπάσεώς του, ως τόπο υπηρεσίας του την Αθήνα και προέβη σε αναζήτηση των ποσών που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως κατ' εφαρμογήν της απόφασης αυτής (στο εξής: απόφαση της 14ης Αυγούστου 2001) και, αφετέρου, της απόφασης της 30ής Απριλίου 2002 του ίδιου οργάνου που περιορίζει σε ποσοστό 35 % το δυνάμενο να μεταφερθεί στο Λουξεμβούργο κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του τμήμα των αποδοχών του.

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζει την απόσπαση προς το συμφέρον της υπηρεσίας ως εξής:

«Απόσπαση είναι η κατάσταση του μονίμου υπαλλήλου ο οποίος, με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής:

α) προς το συμφέρον της υπηρεσίας:

— ορίζεται για την προσωρινή κατάληψη θέσεως εκτός του οργάνου στο οποίο ανήκει

[...]»

3 Το άρθρο 38 του ΚΥΚ καθορίζει τους κανόνες που διέπουν αυτόν τον τύπο απόσπασης ως εξής:

«Η απόσπαση προς το συμφέρον της υπηρεσίας διέπεται από τους ακόλουθους κανόνες:

α) αποφασίζεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, κατόπιν ακροάσεως του ενδιαφερομένου·

β) η διάρκειά της ορίζεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή·

γ) μετά το τέλος κάθε εξάμηνης περιόδου, ο ενδιαφερόμενος δύναται να ζητήσει τη λήξη της αποσπάσεώς του·

δ) ο υπάλληλος που έχει αποσπασθεί δυνάμει των διατάξεων που προβλέπονται στο άρθρο 37, περίπτωση α', πρώτη παύλα, έχει δικαίωμα εξισώσεως του μισθού όταν η θέση στην οποία έχει αποσπασθεί περιλαμβάνει συνολική αμοιβή κατώτερη από αυτή που αναλογεί στο βαθμό και το κλιμάκιό του στο όργανο από το οποίο προέρχεται· δικαιούται επίσης της επιστροφής του συνόλου των προσθέτων δαπανών που συνεπάγεται η απόσπασή του·

[...]

στ) ο υπάλληλος που έχει αποσπασθεί διατηρεί τη θέση του, τα δικαιώματά του ως προς την προαγωγή κατά κλιμάκιο και την προαγωγή κατά βαθμό·

ζ) κατά τη λήξη της αποσπάσεως, ο υπάλληλος επανέρχεται αμέσως στη θέση που κατείχε προηγουμένως.»

4 Το άρθρο 85 του ΚΥΚ ρυθμίζει τα της αναζητήσεως των αχρεωστήτως καταβληθέντων ως εξής:

«Κάθε ποσό που ελήφθη αχρεωστήτως αναζητείται αν ο λαβών γνώριζε την αντικανονικότητα της καταβολής ή αν η αντικανονικότητα ήταν τόσο εμφανής ώστε δεν ηδύνατο να την αγνοεί.»

5 Ο τόπος υπηρεσίας κατά την απόσπαση επηρεάζει την εφαρμογή των άρθρων 4, 5 και 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, που διέπουν το επίδομα αποδημίας, την αποζημίωση εγκαταστάσεως και την ημερήσια αποζημίωση, αντιστοίχως.

6 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ:

«1. Το επίδομα αποδημίας, ίσο με το 16% του συνολικού ποσού του βασικού μισθού, καθώς και του επιδόματος στέγης και του επιδόματος συντηρούμενων τέκνων, τα οποία δικαιούται ο υπάλληλος, χορηγείται:

α) στον υπάλληλο:

— ο οποίος δεν είναι και δεν υπήρξε ποτέ υπήκοος του κράτους στο έδαφος του οποίου ευρίσκεται ο τόπος υπηρεσίας του

και

— ο οποίος δεν είχε μόνιμη διαμονή ή δεν άσκησε κατά συνήθη τρόπο, επί πέντε έτη λήγοντα έξι μήνες πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του, την κυρία επαγγελματική δραστηριότητά του στο ευρωπαϊκό έδαφος του εν λόγω κράτους. Για την εφαρμογή της παρούσας διάταξης δεν λαμβάνονται υπόψη οι καταστάσεις που προκύπτουν από την παροχή υπηρεσιών σε άλλο κράτος ή διεθνή οργανισμό·

β) στον υπάλληλο ο οποίος, παρόλο που είναι ή υπήρξε υπήκοος του κράτους στο έδαφος του οποίου ευρίσκεται ο τόπος όπου υπηρετεί, είχε τη μόνιμη διαμονή του, κατά συνήθη τρόπο, επί δέκα έτη λήγοντα κατά την ανάληψη των καθηκόντων του, εκτός του ευρωπαϊκού εδάφους του κράτους αυτού για άλλους λόγους εκτός από την άσκηση καθηκόντων στην υπηρεσία κράτους ή σε διεθνή οργανισμό.»

7 Το άρθρο 5 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ορίζει:

«1. Αποζημίωση εγκαταστάσεως ίση προς τον βασικό μισθό δύο μηνών, αν πρόκειται περί υπαλλήλου ο οποίος δικαιούται επιδόματος στέγης, ή προς τον βασικό μισθό ενός μηνός, αν πρόκειται περί υπαλλήλου μη δικαιουμένου αυτού του επιδόματος, δικαιούται ο (μόνιμος) υπάλληλος που πληροί τους όρους για τη χορήγηση του επιδόματος εκπατρισμού (επίδομα αποδημίας) ή αποδεικνύει ότι υποχρεώθηκε να αλλάξει διαμονή για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

[...]

Η αποζημίωση εγκαταστάσεως τροποποιείται βάσει του συντελεστή αναπροσαρμογής ο οποίος καθορίζεται για τον τόπο τοποθετήσεως του υπαλλήλου.

2. Αποζημίωση εγκαταστάσεως του ιδίου ύψους καταβάλλεται κατά την τοποθέτηση σε νέο τόπο υπηρεσίας στον υπάλληλο που καλείται να αλλάξει διαμονή για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

3. [...]

Η αποζημίωση εγκαταστάσεως καταβάλλεται, κατόπιν υποβολής εγγράφων που δικαιολογούν την εγκατάσταση του υπαλλήλου στον τόπο τοποθετήσεώς του και την εγκατάσταση της οικογενείας του, αν ο υπάλληλος δικαιούται επιδόματος στέγης.

4. Αν ο υπάλληλος ο οποίος δικαιούται επιδόματος στέγης δεν εγκατασταθεί μαζί με την οικογένειά του στον τόπο τοποθετήσεώς του, λαμβάνει μόνο το ήμισυ της αποζημιώσεως που δικαιούται κανονικά. Το υπόλοιπο ήμισυ καταβάλλεται σε αυτόν κατά την εγκατάσταση της οικογένειάς του στον τόπο τοποθετήσεώς του, εφόσον η εγκατάσταση αυτή γίνει εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στο κατωτέρω άρθρο 9, παράγραφος 3 [του παραρτήματος VII του ΚΥΚ].

Αν η εγκατάσταση αυτή δεν πραγματοποιηθεί και αν ο υπάλληλος τοποθετηθεί στον τόπο που διαμένει η οικογένειά του, δεν δικαιούται, ως εκ τούτου, αποζημιώσεως εγκαταστάσεως.

[...]»

8 Το άρθρο 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ορίζει:

«1. Ο υπάλληλος που αποδεδειγμένα είναι υποχρεωμένος να αλλάξει τόπο διαμονής, για να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του κανονισμού, δικαιούται για περίοδο που καθορίζεται στην παράγραφο 2 ημερησίας αποζημιώσεως [...].

2. [...]

Σε καμία περίπτωση η ημερήσια αποζημίωση δεν χορηγείται πέραν της ημερομηνίας κατά την οποία ο υπάλληλος μετακόμισε προκειμένου να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

[...]»

9 Το άρθρο 17 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ είναι το ακόλουθο:

«1. Τα ποσά που οφείλονται στον υπάλληλο καταβάλλονται στον τόπο και στο νόμισμα της χώρας όπου ο υπάλληλος ασκεί τα καθήκοντά του.

2. Με τους όρους που ορίζονται σε κανονισμό ο οποίος καταρτίζεται με κοινή συμφωνία από τα όργανα των Κοινοτήτων, αφού δώσει τη γνώμη της η επιτροπή Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο υπάλληλος μπορεί:

α) να μεταφέρει τακτικά, διαμέσου του οργάνου στο οποίο υπάγεται, μέρος των αποδοχών του, που δεν υπερβαίνει το ποσό που λαμβάνει ως αποζημίωση αποδημίας ή εκπατρισμού [...]

β) να μεταφέρει τακτικά ποσά που υπερβαίνουν το ανώτατο όριο που αναφέρεται στο στοιχείο α΄ στην αρχή, εφόσον προορίζονται για την κάλυψη δαπανών που προκύπτουν ιδίως από τακτικές και αποδεδειγμένες υποχρεώσεις που έχει αναλάβει ο ενδιαφερόμενος έξω από τη χώρα της έδρας του οργάνου όπου ασκεί τα καθήκοντά του·

γ) να λάβει την άδεια, απολύτως κατ' εξαίρεση και για περιπτώσεις δεόντως δικαιολογημένες, να μεταφέρει, ανεξάρτητα από τις προαναφερόμενες τακτικές μεταφορές, τα ποσά που θα επιθυμούσε να διαθέτει σε ένα από τα νομίσματα που αναφέρονται στο στοιχείο α'.

3. Οι μεταφορές που προβλέπει η παράγραφος 2 γίνονται με τις τιμές συναλλάγματος που αναφέρει το άρθρο 63, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως· στα μεταφερόμενα ποσά εφαρμόζεται ο συντελεστής που προκύπτει από τη σχέση μεταξύ του διορθωτικού συντελεστή που έχει οριστεί για τη χώρα στο νόμισμα της οποίας γίνεται η μεταφορά και του διορθωτικού συντελεστή που έχει οριστεί για τη χώρα υπηρεσίας του υπαλλήλου.»

10 Το άρθρο 1 της ρύθμισης περί καθορισμού των τρόπων μεταφοράς μέρους των αποδοχών των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κοινή ρύθμιση) που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1980, αναδρομικώς από 1η Απριλίου 1979, ορίζει:

«Κατ' εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο υπάλληλος μπορεί να μεταφέρει τακτικά, μετά από αίτησή του και μέσω του οργάνου στο οποίο υπάγεται, μέρος των αποδοχών του το οποίο δεν υπερβαίνει το ποσό που εισπράττει ως αποζημίωση αποδημίας ή εκπατρισμού, όπως διαμορφώνεται μετά την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή που ισχύει για τις αποδοχές του υπαλλήλου στον τόπο υπηρεσίας του.»

11 Το άρθρο 2 της κοινής ρύθμισης ορίζει:

«Κατ' εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο υπάλληλος μπορεί επιπλέον να

μεταφέρει τακτικά, μετά από αίτησή του και μέσω του οργάνου στο οποίο υπάγεται, μέρος των αποδοχών του το οποίο υπερβαίνει το ποσό του προηγουμένου άρθρου, εφόσον τα μεταφερόμενα ποσά προορίζονται να καλύψουν δαπάνες που απορρέουν από τακτικές και αποδεδειγμένες υποχρεώσεις έξω από τον τόπο υπηρεσίας του.

Ως δαπάνες που δικαιολογούν παρόμοιες μεταφορές θεωρούνται:

— εφόσον προσκομισθεί βεβαίωση του σχολείου ή του πανεπιστημίου, τα έξοδα σπουδών των παιδιών για τα οποία παρέχεται επίδομα συντηρούμενου τέκνου [...]

— [...]

— εφόσον προσκομισθεί η συμβολαιογραφική πράξη και η σύμβαση σύναψης δανείου, το ποσό για την εξόφληση ενυπόθηκου δανείου [...]»

12 Το άρθρο 3 της κοινής ρύθμισης ορίζει:

«Το σύνολο των τακτικών μεταφορών όπως καθορίζονται στα άρθρα 1 και 2 δεν μπορεί να υπερβεί το 35 % των καθαρών μηνιαίων αποδοχών.»

13 Κατά το άρθρο 5 της κοινής ρύθμισης:

«Κατ' εφαρμογή του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί εκτάκτως και σε περιπτώσεις επαρκώς δικαιολογημένες να δώσει στον υπάλληλο την άδεια να μεταφέρει, μέσω του θεσμικού οργάνου, τα ποσά τα οποία θα επιθυμούσε να διαθέτει σε ένα από τα νομίσματα που αναφέρονται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, στοιχείο α', του παραπάνω παραρτήματος. Η άδεια παρέχεται αφού προηγουμένως εξεταστεί αν είναι δικαιολογημένη.»

14 Τέλος το άρθρο 6, τέταρτο εδάφιο, της κοινής ρύθμισης ορίζει:

«Το όργανο ελέγχει τακτικά αν εξακολουθούν να συντρέχουν οι όροι που δικαιολογούν την άδεια μεταφοράς. Αν διαπιστώσει ότι οι όροι αυτοί δεν πληρούνται πλέον θέτει τέρμα στη μεταφορά.»

15 Η εσωτερική οδηγία της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1993 για τον τρόπο εφαρμογής της κοινής ρύθμισης, που δημοσιεύθηκε στο δελτίο *Διοικητικές πληροφορίες* τεύχος 815, της 11ης Αυγούστου 1993, ορίζει:

«1. Υπό τους όρους που καθορίζει το άρθρο 2 της [κοινής] ρύθμισης, ο υπάλληλος έχει τη δυνατότητα να προβεί σε τακτικές μεταφορές ποσών που υπερβαίνουν το ανώτατο όριο που καθορίζει το άρθρο 1.

— Οι μεταφορές αυτές πρέπει να προορίζονται για την κάλυψη των δαπανών που προβλέπει το άρθρο 2 της [κοινής] ρύθμισης

[...]

3. Η εφαρμογή του συστήματος μεταφοράς μέσω του οργάνου χωρεί μόνο στις περιπτώσεις όπου ο τρόπος πραγματοποιήσεως των σχετικών δαπανών και εξόδων βρίσκεται εκτός της χώρας υπηρεσίας του υπαλλήλου και αφορά τη χώρα του νομίσματος της μεταφοράς [...]»

Ιστορικό της διαφοράς

16 Το ιστορικό της διαφοράς περιγράφεται ως εξής από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση:

«15 Ο προσφεύγων διορίστηκε τὴν 1η Ιουνίου 1982 δόκιμος υπάλληλος στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και τοποθετήθηκε στο Λουξεμβούργο ως υπάλληλος διοικήσεως με τον βαθμό Α 6.

16 Μονιμοποιήθηκε, με απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1983, από 1ης Μαρτίου του ίδιου έτους και στη συνέχεια προήχθη στον βαθμό του Α 5 το 1987, στον βαθμό Α 4 το 1991 και τέλος στον βαθμό Α 3, την 1η Μαρτίου 1999, ως προϊστάμενος διοικητικής μονάδας.

17 Κατόπιν της αναδιοργανώσεως του συνόλου των υπηρεσιών της Επιτροπής, ονομάστηκε την 1η Οκτωβρίου 1999 προϊστάμενος της μονάδας "Ανάλυση της δημόσιας υγείας, ανάπτυξη της πολιτικής και της υγείας στους άλλους πολιτικούς τομείς" της διεύθυνσης "Δημόσια Υγεία" της γενικής διεύθυνσης (ΓΔ) "Υγεία και προστασία των καταναλωτών".

18 Στις 6 Οκτωβρίου 2000, η ΓΔ του, σε συμφωνία με όλους τους ενδιαφερομένους, ζήτησε από τη ΓΔ "Προσωπικό και διοίκηση" της Επιτροπής να αποσπάσει τον προσφεύγοντα προς το συμφέρον της υπηρεσίας στο ελληνικό Υπουργείο Υγείας σύμφωνα με το άρθρο 37, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, και το άρθρο 38 του ΚΥΚ.

19 Προς τούτο ο προσφεύγων ανατοποθετήθηκε με απόφαση της 27ης Οκτωβρίου στο γραφείο του διευθυντή της διεύθυνσης "Δημόσια υγεία" της ΓΔ "Υγεία και προστασία των καταναλωτών" της Επιτροπής, ως σύμβουλος ad personam. Η απόφαση αυτή άρχισε να ισχύει από 1ης Νοεμβρίου του ιδίου έτους.

20 Στη συνέχεια, η Επιτροπή απέσπασε τον προσφεύγοντα προς το συμφέρον της υπηρεσίας με την ακόλουθη απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 2000:

"Άρθρο 1

Κατ' εφαρμογή των άρθρων 37, [στοιχείο] α', πρώτη περίπτωση, και 38 του ΚΥΚ, ο Γεώργιος Γκούβρας (αριθμός προσω[πικού] 04295), υπάλληλος του βαθμού Α 3 στη γενική διεύθυνση 'Υγεία και προστασία των καταναλωτών', αποσπάται προς το συμφέρον της υπηρεσίας στο (ελληνικό) Υπουργείο Υγείας.

Άρθρο 2

Ο Γεώργιος Γκούβρας τίθεται σε απόσπαση προς το συμφέρον της υπηρεσίας από 1ης Νοεμβρίου 2000 μέχρι 31ης Οκτωβρίου 2001."

21 Λόγω του προσωρινού χαρακτήρα της αποσπάσεως του προσφεύγοντος, η οικογένειά του παρέμεινε στο Λουξεμβούργο όπου τα τέκνα του συνέχισαν τις σπουδές τους και η σύζυγός του, επίσης υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εξακολούθησε να εργάζεται.

22 Η Επιτροπή συνέχισε να καταβάλει στον προσφεύγοντα τις αποδοχές του στο Λουξεμβούργο καθώς και το επίδομα αποδημίας με διορθωτικό συντελεστή 100. Δεν αμφισβητείται ότι κατά την περίοδο της αποσπάσεώς του ο προσφεύγων δεν έλαβε αμοιβή από την ελληνική διοίκηση.

23 Με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της 23ης Ιουλίου 2001, ο προσφεύγων ζήτησε να του καταβληθούν τα κατ' αποκοπήν έξοδα ετήσιου ταξιδιού γι' αυτόν και για τα τέκνα του από τον τόπο υπηρεσίας του στον τόπο καταγωγής του.

24 Με σημείωμα της 26ης Ιουλίου, η Martine Reicherts, διευθυντής της διευθύνσεως "Διοίκηση και διαχείριση του προσωπικού Λουξεμβούργου και Ispra" της ΓΔ "Προσωπικό και διοίκηση" της Επιτροπής, ζήτησε από τον προϊστάμενο της μονάδας 'ΚΥΚ"' της διευθύνσεως "Δικαιώματα και υποχρεώσεις· κοινωνική πολιτική και δράσεις" της ίδιας ΓΔ, Adrian Barnett, να της "δώσει διευκρινίσεις ως προς τον προσδιορισμό του τόπου υπηρεσίας του Γ. Γκούβρα ενδεχομένως αφού συμβουλευθεί τη Νομική Υπηρεσία, λαμβανομένης υπόψη [...] της σχετικής νομολογίας (απόφαση του [Πρωτοδικείου] της 28ης Φεβρουαρίου 1996, do Paço Quesado κατά Επιτροπής, Τ-15/95 [Συλλογή Υπ.Υπ. σ. I-A-57 και II-171], ιδίως σκέψεις 26 [έως] 30)".

25 Με το σημείωμα αυτό η Reicherts παρατηρεί:

"Δεδομένου ότι η απόφαση περί αποσπάσεως δεν διευκρινίζει τον τόπο υπηρεσίας του ενδιαφερομένου, οι υπηρεσίες μου αντιμετώπισαν προβλήματα κατά την πληρωμή και την επιστροφή ποσών προς τον ενδιαφερόμενο σχετικά με τις οποίες υπήρξε αλληλογραφία μεταξύ της [διοικητικής μονάδας 'Προσωπικό Λουξεμβούργου' της διευθύνσεως 'Διοίκηση και διαχείριση του προσωπικού Λουξεμβούργου και Ispra' της γενικής διευθύνσεως 'Προσωπικό και διοίκηση' και της διοικητικής μονάδας 'Διαχείριση ατομικών δικαιωμάτων' της διευθύνσεως 'Δικαιώματα και υποχρεώσεις· πολιτική και κοινωνικές δράσεις' της ίδιας γενικής διεύθυνσης], προβλήματα τα οποία επισημάνθηκαν κατά τη διάρκεια συσκέψεως στις Βρυξέλλες χωρίς όμως να βρεθεί τελική στάση."

26 Αφού έλαβε την απάντηση του A. Barnett, η Reicherts απηύθυνε, στις 14 Αυγούστου 2001, την ακόλουθη επιστολή [...] στον προσφεύγοντα:

"[Κατόπιν της] αιτήσεώς σας, η διοικητική μονάδα 'Προσωπικό Λουξεμβούργου' ζήτησε και πάλι διευκρινίσεις από τη διοικητική μονάδα 'ΚΥΚ' ως προς την εφαρμογή των κανονιστικών διατάξεων στην περίπτωσή σας. Σας στέλλω συνημμένη τη σχετική αλληλογραφία.

Από την απάντηση αυτή που δόθηκε στις 31 Ιουλίου 2001 προκύπτει ότι:

— σύμφωνα με το άρθρο 38 του ΚΥΚ, δικαιούστε να ζητήσετε την επιστροφή όλων των εξόδων που πραγματοποιήσατε λόγω της αποσπάσεώς σας προσκομίζοντας τα σχετικά δικαιολογητικά·

— από τον μισθό σας πρέπει να αφαιρεθούν ενδεχόμενα έσοδα προερχόμενα από το ελληνικό Υπουργείο Υγείας στο οποίο έχετε αποσπαστεί·

— δεδομένου ότι έχετε αποσπαστεί στην Αθήνα [Ελλάδα], ως τόπος υπηρεσίας σας καθορίζεται η πόλη αυτή από 1ης Νοεμβρίου 2000·

— για τον λόγο αυτό δεν μπορεί να διατηρηθεί το δικαίωμά σας για επίδομα αποδημίας από την ημερομηνία αυτή ούτε για επιστροφή των εξόδων ετησίου ταξιδιού·

— οι αποδοχές πρέπει να τροποποιηθούν με τον διορθωτικό συντελεστή της Ελλάδας·

— οι αποδοχές σας πρέπει να σας καταβάλλονται στην Ελλάδα·

[...]

Για να εξασφαλιστεί η συνέχεια της πληρωμής του μισθού σας, οι αποδοχές σας του Σεπτεμβρίου 2001 θα καταβληθούν σύμφωνα με τα προαναφερθέντα δικαιώματα στον τραπεζικό λογαριασμό σας στο Λουξεμβούργο. Η υπηρεσία μισθοδοσίας θα σας πληροφορήσει στις αρχές Σεπτεμβρίου 2001 για το ακριβές ποσό που πρέπει να κρατηθεί από τους μελλοντικούς μισθούς σας και θα είναι στη διάθεσή σας προκειμένου να καθοριστεί επακριβώς ο τρόπος ανακτήσεως. Σ' αυτό το στάδιο το συνολικό ποσό που πρέπει να ανακτηθεί εκτιμάται σε 31 000 ευρώ τελείως ενδεικτικά και στο ποσό αυτό δεν περιλαμβάνεται η επιστροφή των εξόδων ταξιδιού."

27 Ο προσφεύγων έλαβε γνώση της επιστολής αυτής με τηλεομοιοτυπία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και απάντησε με λεπτομερή επιστολή της 14ης Σεπτεμβρίου 2001, ζητώντας την αναθεώρηση της απόφασης αυτής καθώς και διάφορες άλλες πληροφορίες. Με την επιστολή αυτή, ο προσφεύγων έκανε λόγο επίσης για τις δυσκολίες που αντιμετώπισε προκειμένου να λάβει σαφείς πληροφορίες ως προς τους όρους της αποσπάσεώς του και ανέφερε τα διάφορα πρόσωπα που ρώτησε σχετικά και συγκεκριμένα την J. Lavaud, της διοικητικής μονάδας "Οργανικό προσωπικό και εμπειρογνώμονες αποσπασμένοι από τα κράτη μέλη" της διευθύνσεως "Πολιτική προσωπικού" της ΓΔ "Προσωπικό και διοίκηση" της Επιτροπής, την Perez-Silvan, της διοικητικής μονάδας "Διαχείριση ατομικών δικαιωμάτων" της διευθύνσεως "Δικαιώματα και υποχρεώσεις· κοινωνική πολιτική και δράσεις" της ίδιας ΓΔ και τον D. Janssens, προϊστάμενο της διοικητικής μονάδας, "Προσωπικό, προϋπολογισμός και λοιποί πόροι" της διευθύνσεως "Γενικές υποθέσεις" της ΓΔ υπηρεσίας του προσφεύγοντος. Ο τελευταίος πρόσθεσε ότι μετά την αναχώρησή του δεν έλαβε κανένα σημείωμα από τις υπηρεσίες της Επιτροπής όσον αφορά τους όρους της αποσπάσεώς του, που να του επισημαίνει ότι η απόσπαση πραγματοποιείται με δικό του οικονομικό κίνδυνο με ενδεχόμενη ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών.

28 Η Reicherts απάντησε στην επιστολή αυτή με σημείωμα της 2ας Οκτωβρίου 2001 (στο εξής: απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2001) και κάλεσε τον προσφεύγοντα να προσβάλει αν το επιθυμεί την απόφαση περί νέου καθορισμού των οικονομικών δικαιωμάτων του, με διοικητική ένσταση του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

29 Στις 10 Οκτωβρίου του ίδιου έτους, ο F. Augendre, της διοικητικής μονάδας "Προσωπικό Λουξεμβούργου" της διευθύνσεως "Διοίκηση και διαχείριση του προσωπικού Λουξεμβούργου και Ispra" της ΓΔ "Προσωπικό και διοίκηση" της Επιτροπής, απηύθυνε σημείωμα στον προσφεύγοντα με το οποίο τον πληροφόρησε ότι, κατόπιν της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001, ο διορθωτικός υπολογισμός των αποδοχών κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του συνίσταται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 85 του ΚΥΚ, σε κράτηση 1 342,30 ευρώ για τον Νοέμβριο 2001 και σε 1 342,16 ευρώ για τους μήνες από Δεκέμβριο 2001 μέχρι Νοέμβριο 2003, ήτοι θα γίνουν συνολικά 24 μηνιαίες κρατήσεις.

30 Στις 22 Οκτωβρίου 2001, ο προσφεύγων υπέβαλε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) διοικητική ένσταση με την οποία ζήτησε την ακύρωση της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001 και της απόφασης της 2ας Οκτωβρίου 2001, καθώς και όλων των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών που συνιστούν εφαρμογή της πρώτης των αποφάσεων αυτών.

31 Με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της 31ης Οκτωβρίου 2001, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε την απόφαση του David Byrne, μέλους της Επιτροπής αρμοδίου για ζητήματα υγείας και προστασίας των καταναλωτών, να τον ανακαλέσει στο Λουξεμβούργο αυθημερόν, λόγω των προβλημάτων που είχε να αντιμετωπίσει η Επιτροπή σχετικά με τη βιολογική τρομοκρατία.

32 Με απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2001 που ίσχυσε αναδρομικά από 1ης Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή έθεσε τέρμα στην προς το συμφέρον της υπηρεσίας απόσπαση του προσφεύγοντος στο ελληνικό Υπουργείο Υγείας και τον "ανατοποθέτησε" ως σύμβουλο ad personam στον διευθυντή της διευθύνσεως "Δημόσια Υγεία" της ΓΔ "Υγεία και προστασία των καταναλωτών". Η απόφαση αυτή ακυρώθηκε και αντικαταστάθηκε με την απόφαση της Επιτροπής της 6ης Φεβρουαρίου 2002, με την οποία ο προσφεύγων "επανήλθε" στα καθήκοντα του συμβούλου ad personam του ίδιου διευθυντή.

33 Η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε από την ΑΔΑ με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2002, την οποία ο προσφεύγων δήλωσε ότι παρέλαβε την 1η Μαρτίου του ίδιου έτους.

34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιουνίου 2002, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001 (υπόθεση Τ-180/02).

35 Μετά την απόφαση της Επιτροπής να καθορίσει ως τόπο υπηρεσίας του την Αθήνα, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση στις 28 Ιανουαρίου 2002 με την οποία ζήτησε τη μεταφορά του τμήματος των αποδοχών του που απαιτείται για την

κάλυψη των τακτικών και αποδεδειγμένων δαπανών που θα αντιμετώπιζε, όπως δήλωσε, στο Λουξεμβούργο, τόπο της συνήθους υπηρεσίας και της κυρίας κατοικίας του.

36 Στις 8 Μαρτίου του ίδιου έτους, ο προσφεύγων υπέβαλε νέα αίτηση ζητώντας τη χορήγηση αποζημιώσεως εγκαταστάσεως και ημερήσιας αποζημιώσεως σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, λόγω της αναλήψεως των καθηκόντων του την 1η Νοεμβρίου 2000 στην Αθήνα και την 1η Νοεμβρίου 2001 στο Λουξεμβούργο.

37 Με αποφάσεις της 30ής Απριλίου 2002 (στο εξής: αποφάσεις της 30ής Απριλίου 2002), η διοίκηση, αφενός, δέχτηκε το αίτημά του για μεταφορά, βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, μέρους των καθαρών αποδοχών του από την Ελλάδα στο Λουξεμβούργο για την περίοδο από Νοέμβριο 2000 μέχρι Οκτώβριο 2001 εντός του ορίου πάντως του 35 % του συνόλου των αποδοχών αυτών και, αφετέρου, πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι απέρριψε το αίτημά του περί καταβολής αποζημιώσεως εγκαταστάσεως και ημερησίας αποζημιώσεως».

Οι προσφυγές ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιουνίου 2002, ο Γ. Γκούβρας άσκησε μια πρώτη προσφυγή κατά της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001 (υπόθεση Τ-180/02). Η Επιτροπή ζήτησε την απόρριψη της προσφυγής.

18 Ο αναιρεσείων άσκησε δεύτερη προσφυγή κατά των αποφάσεων της 30ής Απριλίου 2002 (υπόθεση Τ-113/03). Η Επιτροπή ζήτησε την απόρριψη και αυτής της προσφυγής.

19 Προς στήριξη της προσφυγής του κατά της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001, ο αναιρεσείων προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως.

20 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέβη τα άρθρα 37, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, και 38, στοιχείο α', του ΚΥΚ, καθόσον, αφενός, παρέβη την υποχρέωση να τον ακούσει πριν την απόσπασή του και, αφετέρου, διότι καθόρισε ως τόπο υπηρεσίας του την Αθήνα αναδρομικά.

21 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 70 έως 86 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, αφενός, ότι η διοίκηση ευλόγως ανέμενε από τον αναιρεσείοντα, λαμβανομένου υπόψη του βαθμού του, πολύ καλή γνώση των διοικητικών διαδικασιών και των διαδικασιών που προβλέπει ο ΚΥΚ και, αφετέρου, ότι ο τόπος υπηρεσίας του υπαλλήλου βρίσκεται κατ' αρχήν εκεί όπου ο υπάλληλος ασκεί τα καθήκοντά του και ότι η Επιτροπή, αποσπώντας τον αναιρεσείοντα στο ελληνικό Υπουργείο Υγείας, καθόρισε σιωπηρώς ως τόπο υπηρεσίας του την Αθήνα.

22 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι ορθώς η Επιτροπή καθόρισε ως τόπο υπηρεσίας του αναιρεσείοντος την Αθήνα και συνεπώς απέρριψε τον πρώτο λόγο που προέβαλε ο τελευταίος με την πρώτη προσφυγή του.

23 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο αναιρεσείων υποστήριξε ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 85 του ΚΥΚ και εξέδωσε αυθαίρετη απόφαση βασισμένη σε παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της υποχρεώσεως αρωγής, λόγω του ότι δεν του παρέσχε εγκαίρως αξιόπιστες πληροφορίες που θα του έδιναν τη δυνατότητα να κρίνει αν, λαμβανομένων υπόψη των οικονομικών δεσμεύσεών του, μπορούσε να δεχθεί την απόσπαση στην Αθήνα και να λαμβάνει αισθητά μειωμένες αποδοχές λόγω της εφαρμογής του διορθωτικού συντελεστή που ίσχυε για την Ελλάδα και λόγω καταργήσεως του επιδόματος αποδημίας.

24 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η αναζήτηση του αχρεωστήτως καταβληθέντος προϋποθέτει, κατά το άρθρο 85 του ΚΥΚ, παρατυπία πληρωμής την οποία γνώριζε ο λαβών ή η αντικανονικότητα της οποίας ήταν τόσο εμφανής ώστε ο λαβών δεν μπορούσε να την αγνοεί.

25 Όσον αφορά πρώτον τη γνώση από τον αναιρεσείοντα της παρατυπίας της πληρωμής δεδομένου ότι ως τόπος υπηρεσίας του έπρεπε να καθοριστεί η Αθήνα, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 108 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι ο Γ. Γκούβρας εισέπραξε αχρεωστήτως τα ποσά που του καταβλήθηκαν λόγω του ότι καθορίστηκε ως τόπος υπηρεσίας του το Λουξεμβούργο.

26 Στη σκέψη 109 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Πρωτοδικείο διευκρινίζει πάντως ότι τα ποσά αυτά δεν μπορούσαν να αναζητηθούν παρά μόνον αν το σφάλμα της διοίκησης ήταν τόσο προφανές ώστε ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να το αγνοεί. Στη σκέψη 111 της ίδιας απόφασης το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, ναι μεν η Επιτροπή δεν υπήρξε σαφής και χρειάστηκε πολλούς μήνες για να λάβει θέση ως προς τα δικαιώματα του Γ. Γκούβρα, ιδίως όσον αφορά το επίδομα αποδημίας, πλην όμως διαπιστώνεται ότι ο υπάλληλος που επιδεικνύει τη συνήθη επιμέλεια και έχει την πείρα και τον βαθμό του αναιρεσείοντος δεν μπορούσε να αγνοεί ότι η καταβολή του δικαιώματος αυτού συνδέεται με αποδημία κατά την έννοια του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

27 Όσον αφορά, δεύτερον, τον φερόμενο αυθαίρετο χαρακτήρα της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 117 έως 119 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί διότι δεν υπάρχουν σαφείς ισχυρισμοί όσον αφορά την υποχρέωση η οποία φέρεται παραβιασθείσα.

28 Τρίτον, όσον αφορά την παράβαση του καθήκοντος αρωγής από την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 120 έως 125 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η Επιτροπή δεν παρέβη το καθήκον αυτό καθόσον ο προσφεύγων δέχθηκε ότι είχε ενημερωθεί για τις επιπτώσεις της προς το συμφέρον της υπηρεσίας απόσπασής του επί της υπηρεσιακής του κατάστασης.

29 Τέταρτον, όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 126 έως 133 της εν λόγω απόφασης ότι το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί κυρίως λόγω του ότι η Επιτροπή δεν έδωσε στον προσφεύγοντα συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις όσον αφορά τους όρους της αποσπάσεώς του.

30 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε ο αναιρεσείων με την πρώτη προσφυγή του απορρίφθηκε ως αβάσιμος.

31 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, ο αναιρεσείων προέβαλε παράβαση των άρθρων 5 και 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να του αναγνωρίσει το δικαίωμα να λάβει τόσο την αποζημίωση εγκαταστάσεως όσο και την ημερήσια αποζημίωση.

32 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 142 έως 144 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι με την απόφαση της 14ης Αυγούστου 2001 η Επιτροπή δεν αρνήθηκε στον προσφεύγοντα το δικαίωμα για τις αποζημιώσεις αυτές. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο έκρινε τον λόγο αυτό απορριπτέο.

33 Κατά συνέπεια, η προσφυγή του Γ. Γκούβρα κατά της εν λόγω απόφασης απορρίφθηκε στο σύνολό της.

34 Με τη δεύτερη προσφυγή του κατά των αποφάσεων της 30ής Απριλίου 2002, ο Γ. Γκούβρας προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως για να αμφισβητήσει τη νομιμότητά τους.

35 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, υποστηρίζει ότι τα άρθρα 5 και 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ παραβιάστηκαν, διότι κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του στην Αθήνα δεν του χορηγήθηκαν η αποζημίωση εγκαταστάσεως και η ημερήσια αποζημίωση, όπως επίσης δεν του χορηγήθηκε η αποζημίωση εγκαταστάσεως κατά την ανατοποθέτησή του στο Λουξεμβούργο.

36 Όσον αφορά, πρώτον, τη χορήγηση στον αναιρεσείοντα της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως κατά την απόσπασή του στην Αθήνα, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 156 έως 159 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι βασίμως ο αναιρεσείων ζήτησε την ακύρωση της απόφασης της 30ής Απριλίου 2002 που του αρνήθηκε την αποζημίωση εγκαταστάσεως.

37 Όσον αφορά, δεύτερον, τη χορήγηση στον αναιρεσείοντα της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως κατά την επιστροφή στο Λουξεμβούργο, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 160 και 161 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η Επιτροπή βασίμως αρνήθηκε τη χορήγησή της κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

38 Τρίτον, σχετικά με την ημερήσια αποζημίωση, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 162 έως 166 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι βασίμως η Επιτροπή δεν τη χορήγησε, διότι η χορήγησή της θα αντέβαινε στον σκοπό του άρθρου 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, ούτε η διαμονή του στην Αθήνα ούτε η διαμονή του στο Λουξεμβούργο μπορούσαν να θεωρηθούν ως προσωρινές.

39 Για τον λόγο αυτό το Πρωτοδικείο δέχθηκε εν μέρει τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε ο αναιρεσείων με τη δεύτερη προσφυγή του, διότι κακώς η Επιτροπή αρνήθηκε να του χορηγήσει την αποζημίωση εγκαταστάσεως κατά την τοποθέτησή του στην Αθήνα.

40 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο αναιρεσείων υποστήριξε ότι η Επιτροπή, περιορίζοντας σε 35 % το ποσοστό των αποδοχών του που μπορούσε να μεταφέρει εκτός του κράτους μέλους στο οποίο ασκούσε τα καθήκοντά του, παρέβη τα άρθρα 38, στοιχείο δ', του ΚΥΚ και 1-7 του παραρτήματος VII.

41 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 194 έως 211 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η Επιτροπή ορθώς εφάρμοσε το άρθρο 38, στοιχείο δ', του ΚΥΚ, δεδομένου ότι ο αναιρεσείων εισέπραξε κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του στην Αθήνα αποδοχές αντιστοιχούσες στον ίδιο βαθμό και στο ίδιο κλιμάκιο με αυτά που κατείχε στο οικείο θεσμικό όργανο. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή ουδόλως σημαίνει ότι ο ενδιαφερόμενος έπρεπε να εισπράξει κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του στην Αθήνα το σύνολο των αποδοχών που εισέπραττε στο Λουξεμβούργο. Το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης ότι ο περιορισμός της μεταφοράς των καθαρών αποδοχών του προσφεύγοντος σε ποσοστό 35 % αυτών δεν αποτελεί δυσανάλογο μέτρο, δεδομένου ότι ο τελευταίος δεν δικαιολόγησε εξαιρετικές δαπάνες λόγω των οποίων η διοίκηση θα μπορούσε να επιτρέψει μεταφορά μεγαλυτέρου ποσοστού.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές το Πρωτοδικείο απέρριψε τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε ο Γ. Γκούβρας με τη δεύτερη προσφυγή.

43 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο, αφενός, ακύρωσε την απόφαση της 30ής Απριλίου 2002 που αρνήθηκε τη χορήγηση αποζημίωσης εγκαταστάσεως στον αναιρεσείοντα για την απόσπασή του στην Αθήνα και, αφετέρου, απέρριψε τη δεύτερη προσφυγή κατά τα λοιπά.

Η αίτηση αναιρέσεως

Αιτήματα των διαδίκων

44 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο Γ. Γκούβρας ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση στο μέτρο που απέρριψε τα αιτήματά του και συγκεκριμένα:

— στην υπόθεση Τ-180/02, το αίτημα ακυρώσεως της απόφασης της 14ης Αυγούστου 2001 και

— στην υπόθεση Τ-113/03, το αίτημα ακυρώσεως της απόφασης της 30ής Απριλίου 2002 που περιορίζει σε 35 % το τμήμα των αποδοχών του αναιρεσείοντος που μπορεί να μεταφέρει στο Λουξεμβούργο κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του και

— στη συνέχεια να αποφανθεί με νέες κρίσεις και να του επιτρέψει να προσαρμόσει τους ισχυρισμούς και τα αιτήματά του·

— επικουρικώς, να ακυρώσει την απόφαση της 14ης Αυγούστου 2001 στο σύνολό της και την απόφαση της 30ής Απριλίου 2002 που περιορίζει σε ποσοστό 35 % το τμήμα των αποδοχών του που μπορεί να μεταφερθεί στο Λουξεμβούργο, τόπο της συνήθους υπηρεσίας του·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών.

45 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη ή τουλάχιστον ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

46 Υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αναίρεση είναι προφανώς απαράδεκτη ή προφανώς αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί κατά πάσα στάση της δίκης, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να απορρίψει την αναίρεση εν όλω ή εν μέρει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί των λόγων αναιρέσεως που αφορούν την απόφαση της 14ης Αυγούστου 2001

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

47 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, διότι δεν εξέτασε αν η Επιτροπή τον είχε πράγματι ενημερώσει, πριν ανακοινώσει την απόσπασή του προς το συμφέρον της υπηρεσίας, για όλες τις επιπτώσεις της αποσπάσεως όχι μόνο στην υπηρεσιακή του κατάσταση, αλλά και για τις οικονομικές συνέπειες αυτής, ιδίως όσον αφορά το δικαίωμα για

επίδομα αποδημίας, την επιστροφή των ετήσιων εξόδων ταξιδιού και το γεγονός ότι στις αποδοχές του θα εφαρμοζόταν ο ισχύων για την Ελλάδα διορθωτικός συντελεστής. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο αναιρεσείων δεν είχε την ευκαιρία να προβάλει λυσιτελώς τα συμφέροντά του και να ζητήσει μετά την παρέλευση έξι μηνών να τεθεί τέρμα στην απόσπασή του. Για τον λόγο αυτό, ο Γ. Γκούβρας φρονεί ότι συντρέχει παράβαση των άρθρων 37, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, και 38 του ΚΥΚ.

48 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι από τα άρθρα 225, παράγραφος 1, ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 16ης Μαρτίου 2000, C-284/98 P, Κοινοβούλιο κατά Bieber, Συλλογή 2000, σ. I-1527, σκέψη 30, και διάταξη της 10ης Μαΐου 2001, C-345/00 P, FNAB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-3811, σκέψη 28).

49 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών εκτός των περιπτώσεων που η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν και, αφετέρου, για την εκτίμηση των περιστατικών αυτών. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται ενώπιόν του (βλ. αποφάσεις της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42, και της 21ης Ιουνίου 2001, C-280/99 P έως C-282/99 P, Moccia Irme κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-4717, σκέψη 78).

50 Συνεπώς, μόνον αν ο αναιρεσείων υποστήριζε ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε διαπιστώσεις, η ουσιαστική ανακρίβεια των οποίων προκύπτει από στοιχεία της

δικογραφίας, ή ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν, θα ήταν παραδεκτές οι αιτιάσεις που αφορούν τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών ή την εκτίμησή τους από το εν λόγω δικαστήριο.

51 Εν προκειμένω όμως διαπιστώνεται ότι με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως ο Γ. Γκούβρας επιχειρεί να επιτύχει την εκ μέρους του Δικαστηρίου επανεξέταση της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι ο αναιρεσείων διατύπωσε επαρκώς την άποψή του και ενημερώθηκε επαρκώς πριν την έκδοση της απόφασης περί αποσπάσεως, χωρίς εξάλλου να αποδείξει ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων.

52 Συνεπώς, αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προφανώς απαράδεκτος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

53 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο Γ. Γκούβρας υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε κατά νόμο κρίνοντας ότι η διοίκηση διέπραξε παρατυπία καταρτίζοντας μεταξύ 1ης Νοεμβρίου 2000 και 14ης Αυγούστου 2001 εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών περιλαμβάνοντα το επίδομα αποδημίας και την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή για το Λουξεμβούργο.

54 Επιπλέον, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο κρίνοντας ότι γνώριζε την παρατυπία των πληρωμών ή ότι η παρατυπία αυτή ήταν τόσο προφανής ώστε δεν μπορούσε να την αγνοεί. Ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο την κρίση ότι ένας υπάλληλος με τη συνήθη επιμέλεια, την πείρα και τον βαθμό του αναιρεσείοντος δεν μπορούσε να αγνοεί την παρατυπία των επιδίκων πληρωμών.

55 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο αναιρεσείων αμφισβητεί την απάντηση που έδωσε το Πρωτοδικείο επί ζητήματος νομικού χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών και υποβάλλει δηλαδή στον έλεγχο του Δικαστηρίου νομικό ζήτημα.

56 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προβάλλεται προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

Επί του βάσιμου των δύο σκελών του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως

57 Όσον αφορά, πρώτον, την παρατυπία της καταβολής των αποδοχών, αρκεί να σημειωθεί ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 104 έως 108 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η αρχή της διατηρήσεως του συνόλου των αποδοχών του υπαλλήλου δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την εκ μέρους της διοίκησης χορήγηση στον υπάλληλο επιδομάτων και πλεονεκτημάτων τα οποία δεν δικαιούται. Κατά συνέπεια, εφόσον ως τόπος υπηρεσίας του αναιρεσείοντος έπρεπε να καθοριστεί η Αθήνα, διαπιστώνεται ότι ο αναιρεσείων εισέπραξε αχρεωστήτως τα ποσά που του κατέβαλε η διοίκηση λόγω του ότι καθορίστηκε ως τόπος υπηρεσίας του το Λουξεμβούργο.

58 Όσον αφορά, δεύτερον, την εκ μέρους του αναιρεσείοντος γνώση της παρατυπίας της πληρωμής, και πάλι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε στις σκέψεις 109 έως 116 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης ότι η Επιτροπή ορθώς κίνησε τη διαδικασία αναζητήσεως του αχρεωστήτως καταβληθέντος.

59 Όπως έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ναι μεν η Επιτροπή δεν υπήρξε σαφής και χρειάστηκε πολλούς μήνες για να λάβει θέση ως προς τα δικαιώματα του αναιρεσείοντος, πλην όμως διαπιστώνεται ότι ένας υπάλληλος με τη συνήθη επιμέλεια, την πείρα και τον βαθμό του αναιρεσείοντος δεν μπορούσε να αγνοεί ότι η καταβολή του επιδόματος αποδημίας συνδέεται με αποδημία κατά την έννοια του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

60 Τέλος, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και αντίθετα με όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων, οι διατάξεις του ΚΥΚ δεν επιρρωννύουν την άποψη του τελευταίου ότι δικαιούται να διατηρήσει τον τόπο υπηρεσίας του στο Λουξεμβούργο και όλες τις αποζημιώσεις που ελάμβανε. Εξάλλου, αντίθετα με όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων και όπως έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 115, «οι διατάξεις του κανονισμού δεν στηρίζουν την άποψή του ότι έχει δικαίωμα να διατηρήσει ως τόπο υπηρεσίας του το Λουξεμβούργο και όλα τα επιδόματα που ελάμβανε. Αφενός ο ΚΥΚ δεν περιλαμβάνει ρητές διατάξεις όσον αφορά τον καθορισμό του τόπου υπηρεσίας του υπαλλήλου σε περίπτωση αποσπάσεως και αφετέρου εξαρτά ρητά από ορισμένους όρους την καταβολή των εν λόγω αποζημιώσεων».

61 Για τον λόγο αυτό, συννόμως το Πρωτοδικείο δέχτηκε ότι η Επιτροπή ορθώς κίνησε τη διαδικασία αναζητήσεως του αχρεωστήτως καταβληθέντος.

62 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προφανώς αβάσιμος.

Επί του μοναδικού λόγου αναιρέσεως που αφορά την απόφαση της 30ής Απριλίου 2002

63 Με αυτόν τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε κατά νόμο κρίνοντας ότι η απόφαση της 30ής Απριλίου 2002 δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 38, στοιχείο δ', του ΚΥΚ περιορίζοντας σε ποσοστό 35 % το τμήμα των αποδοχών του που μπορεί να μεταφερθεί στο Λουξεμβούργο κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του.

64 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσείων απλώς παρατηρεί ότι με το αίτημά του δεν σκοπεί να τεθεί σε ευνοϊκότερη από οικονομικής σκοπιάς κατάσταση από αυτή που αντιστοιχεί στην απόσπασή του, αλλά μόνο να προλάβει την πρόκληση σημαντικού οικονομικού μειονεκτήματος από αυτή. Ωστόσο, υπέρ της απόψεως αυτής δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα.

65 Συναφώς, από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπον συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34· της 8ης Ιανουαρίου 2002, C-248/99 P, Γαλλία κατά Monsanto και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-1, σκέψη 68, και διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 2003, C-488/01 P, Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-13355, σκέψη 40).

66 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν αναφέρει τον λόγο για τον οποίο το σκεπτικό στο οποίο στηρίχτηκε το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 210 της

αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, είναι εσφαλμένο και συνεπώς ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως που προβάλλεται κατά της απόφασης της 30ής Απριλίου 2002 πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

67 Ακόμη και αν η αίτηση αναιρέσεως ήταν παραδεκτή, θα ήταν αβάσιμη λόγω του ότι δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω το προβαλλόμενο άρθρο, εφόσον η μη καταβολή παροχών που προβλέπει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν εμπίπτει στην έννοια της υποχρεώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας που έχει εφαρμογή στη διαδικασία αναιρέσεως βάσει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν ο νικήσας διάδικος διατύπωσε σχετικό αίτημα. Κατά το άρθρο 70 του κανονισμού αυτού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Ωστόσο βάσει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή στην αίτηση αναιρέσεως που ασκεί ο μόνιμος ή άλλος υπάλληλος κατά του οργάνου στο οποίο ανήκει. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον Γ. Γκούβρα στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)